

Arrest

nr. 75 961 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Inuvil, Jaffna, Sri Lanka. In 2006 werd er bij u thuis door zeven mensen vee gestolen. Vijf van deze mensen waren militairen en werden onmiddellijk vrij gelaten. De overige twee waren leden van de EPDP (Eelam People's Democratic Party). Er werd een rechtszaak tegen hen opgestart. Aangezien u en uw neef getuigen waren van de diefstal werden jullie gedagvaard om op 4 juni 2007 te getuigen in de rechtbank. Reeds daarvoor, op 25 maart 2007, werd uw neef echter vermoord. De dag voor uw getuigenis kwamen naasten van de twee beschuldigten naar u thuis. Ze dreigden ermee u te vermoorden indien u zou vertellen wie de daders van de diefstal waren. U ging de volgende dag toch naar de rechtbank. Later werd u opnieuw opgeroepen om te getuigen maar toen ging u niet. Midden 2009 kreeg u omwille van deze rechtszaak

problemen en vluchtte u naar Colombo. Begin 2010 keerde u terug naar Jaffna. Eerst verbleef u ongeveer twee maanden in Sunaham. Daarna keerde u terug naar Inuvil. Daar kreeg u opnieuw problemen, deze keer met het leger. Ze waren namelijk te weten gekomen dat u wapens smokkelde en spioneerde voor de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Ze kwamen enkele keren naar u thuis om naar u te informeren. Daarom vluchtte u in mei 2009 opnieuw naar Colombo. Op 9 oktober 2010 nam u samen met een smokkelaar in Colombo een internationale vlucht. De volgende ochtend kwam u aan in een onbekend land. Van daaruit werd u door een andere smokkelaar met een auto naar België gebracht. Op 11 oktober 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, drie dagvaardingen om te getuigen, enkele documenten in verband met de moord op uw neef (een uitspraak overlijdensonderzoek van de rechtbank van Jaffna, een rouwbericht, een krantenartikel, een politie attest, een klacht bij Human Right Watch Sri Lanka, een post-mortem onderzoek en een overlijdensakte) en enkele krantenartikels over de algemene problemen in Sri Lanka.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

U verklaarde omwille van twee verschillende problemen uw land te zijn ontvlucht. Enerzijds zou u problemen hebben gekend omdat u in 2006 getuige was van een diefstal. Anderzijds zou u problemen hebben gekend omdat het leger in 2010 te weten was gekomen dat u banden zou hebben met de LTTE.

Wat betreft uw aangehaalde problemen ten gevolge van uw getuigenis in de rechtszaak m.b.t. de diefstal dient te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst werd vastgesteld dat er zichtbaar sprake is van fraude met de dagvaarding die aan u gericht zou zijn. Zowel in de voornaam als in de familienaam werden aanpassingen gemaakt met tipp-ex en een zwarte balpen, terwijl de originele dagvaarding met een blauwe balpen werd geschreven (zie groene map). Hierdoor is de naam van de getuige niet meer duidelijk leesbaar. Een onafhankelijke Tamil tolk vertaalde het als K.M. (...), hetgeen niet overeenstemt met uw naam "T.M. (...) Voorts dient ook te worden vastgesteld dat de dagvaardingen aan uw neef door de rechtbank zouden zijn opgesteld op 16 mei 2007. Diezelfde rechtbank stelde echter reeds op 26 maart 2007 een rapport op over de dood van uw neef en stelde op 21 april 2007 een post-mortem onderzoeksrapport op (zie groene map). Het is niet aannemelijk dat een rechtbank enerzijds rapporten opstelt over de dood van iemand en anderzijds diezelfde persoon later dagvaardt.

Aangaande uw beweerde problemen met het leger ten gevolge van uw activiteiten voor de LTTE dient ook hier te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Wanneer u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd werd naar de redenen waarom u zou vrezen voor uw leven maakt u in geen enkel opzicht gewag van uw later gestelde banden met de LTTE (zie CGVS vragenlijst punt 5). Toen u tijdens het gehoor op het CGVS werd gevraagd naar een verklaring hiervoor, argumenteerde u dat u bang was dat dit zou uitlekken en dat de Sri Lankaanse overheid het zo te weten zou komen (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dit is echter geen afdoende rechtvaardiging. Vóór het interview wordt steeds benadrukt dat alle verklaringen confidentieel zijn. Bovendien geeft uw asielaanvraag aan zich blijk van het vertrouwen dat u stelt in de Belgische autoriteiten. Er was bijgevolg geen enkele reden om dergelijk kernelement als 'banden met de LTTE' niet te vermelden tijdens uw interview op de DVZ. Bovendien kon u geen enkel bewijs neerleggen dat u connecties zou hebben gehad met de LTTE of daardoor vervolgd zou worden. Wat betreft uw verklaringen hieromtrent dient te worden vastgesteld dat deze eerder vaag en oppervlakkig zijn. Ten eerste zou u voor de LTTE wapens hebben gesmokkeld in uw rugzak. Wanneer u gevraagd werd van waar naar waar u deze wapens dan wel smokkelde, antwoordde u dat ze de wapens in uw tas staken en dat ze u opbelden wanneer ze de wapens terug wilden (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Dit is echter geen antwoord op de vraag van waar naar waar u wapens smokkelde. Bovendien komt dit over alsof u de wapens louter tijdelijk bij u in bewaring hield en ze niet naar andere plaatsen vervoerde. Er is geen enkele reden waarom een goed georganiseerde rebellenbeweging als de LTTE in Jaffna, dat geen oorlogsgebied was in die periode, gebruik zou maken van u louter voor het tijdelijk bewaren van wapens. Ten tweede zou u ook gespioneerd hebben voor de LTTE. Ook hierover bleef u uiterst oppervlakkig en vaag. U zou naar plaatsen gegaan zijn waar militairen met elkaar praten om te luisteren wat ze zeiden. De LTTE zou u daarvoor gekozen hebben omdat u klein bent en het leger daardoor niet zou denken dat u voor de LTTE zou werken (zie

gehoorverslag CGVS p. 7). Er is echter geen enkele reden waarom het leger iemand die klein is van gestalte minder of niet zou verdenken van banden met de LTTE. Het leger is immers voor iedereen op zijn hoede. Bovendien is het niet aannemelijk dat de militairen in het openbaar belangrijke zaken zouden bespreken. Ten derde verklaarde u dat het leger te weten kwam van uw banden met de LTTE nadat vrienden van u zich versproken hadden in de nabijheid van EPDP'ers (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Ook hieraan kan geen enkel geloof worden gehecht. Het is niet aannemelijk dat uw vrienden op een moment dat het leger op zoek is naar aanhangers van de LTTE in het openbaar zouden spreken over uw spionage activiteiten voor de LTTE. Bovenstaande bevindingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring connecties te hebben gehad met de LTTE.

Ook kan er geen geloof worden gehecht aan de beschrijving van uw vluchtroute. Deze kwam als stereotiep en ongeloofwaardig over. U beweerde via een internationale vlucht gereisd te zijn. U wist echter niet in welk land deze vlucht aankwam en kon hiervan evenmin een bewijs neerleggen (zie gehoorverslag CGVS p. 5). U beweerde met een vals paspoort gereisd te hebben maar u kende geen enkel inhoudelijk gegeven van dit paspoort, zelfs niet eens de naam (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Daar u echter een internationale vlucht nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, zeker wanneer u de Schengenzone betreedt, mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort verwacht worden. De ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute benadrukt het ongeloofwaardige van uw asielrelaas en is eerder een indicatie dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met eigen paspoort bent gereisd. Indien u zou vertellen dat u met een eigen paspoort uit Sri Lanka kon vertrekken zou dat immers kunnen impliceren dat u niet door de Sri Lankaanse autoriteiten wordt gezocht.

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart bevestigt louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De dagvaardingen werden hierboven reeds besproken. De documenten in verband met de moord op uw neef hebben geen bewijswaarde inzake uw asielrelaas. Ze tonen immers niet aan dat uw neef zou zijn vermoord omwille van de rechtszaak of omwille van banden met de LTTE. De krantenartikelen handelen louter over de algemene situatie in Sri Lanka en dragen evenmin bij tot het staven van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en naar het feit dat de verwerende partij oordeelde dat hij er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Hij herhaalt zijn asielrelaas en wijst erop dat zijn betrokkenheid bij de LTTE als niet aannemelijk wordt geacht en dit nu juist de reden van zijn vlucht is.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en herhaalt wederom de kernelementen van zijn asielrelaas. Hij voert dan ook aan dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met al zijn elementen en de bestreden beslissing dient volgens verzoeker vernietigd te worden.

In een tweede onderdeel verwijst verzoeker naar zijn hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker verwijst naar het artikel 1 van de Conventie van Genève. Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit dat hij voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève. Verzoeker licht de verschillende criteria toe en ent deze op zijn situatie.

Wat betreft zijn gegronde vrees voor vervolging herhaalt verzoeker wederom zijn asielrelaas en stelt hij vast dat het niet ter discussie staat dat de huidige situatie in Sri Lanka nog steeds zeer precair is en dat hij onmogelijk terug kan keren. Hij wijst erop dat hij sinds zijn vlucht in 2010 niet meer is teruggekeerd. Hij vreest dat hij zal gedood worden daar hij Tamil is en hij bij aankomst zal vermoord worden en zij hem zullen arresteren en zijn verleden trachten uit te pluizen.

Hij wijst erop dat hij problemen heeft gehad met het leger en met de rechtbank omwille van het feit dat hij is komen getuigen maar hij tevens onder druk werd gezet om niet te getuigen door de daders van de diefstal. Hij stelt vast dat de toestand in Sri Lanka op zijn minst nog steeds ernstig is en zorgwekkend en dit uiterst voorzichtig dient beoordeeld te worden. Hij licht toe dat de Tamils worden gediscrimineerd in Jaffna en al hun belangen en hun cultureel erfgoed worden vernietigd en ook op religieus vlak zouden er momenteel problemen zijn. De Hindu tempels zouden zijn vernietigd en de Boeddhistische tempels zouden er in de plaats zijn gezet.

Hij zou ook niet meer terug kunnen keren naar Colombo daar hij vreest om ook daar vervolgd te worden of gearresteerd.

Wat betreft zijn vrees op het hebben van een politieke overtuiging of een etnisch conflict verwijst hij naar het feit dat hij vreest onmiddellijk te worden gearresteerd door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij Tamil is en op verdenking van lidmaatschap bij LTTE en zijn werk voor hen.

Wat betreft het criterium persoonlijke vervolging merkt hij op dat er hij vroeger reeds problemen had met de militairen en leden van de EPDP en zij vee stalen later omdat hij smokkelde voor de LTTE.

Hij besluit met de stelling dat hij onmogelijk de bescherming van zijn land kan inroepen.

In een volgende onderdeel aangaande het subsidiaire beschermingsstatuut stelt verzoeker wederom niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing en hij wijst erop dat men niet kan twijfelen aan zijn identiteit en het feit dat hij afkomstig is uit Jaffna regio.

De situatie zou inderdaad gunstig geëvolueerd zijn en er zouden minder checkpoints en zoekacties zijn. Hij merkt op dat men twijfelt aan zijn stukken doch dat hij deze heeft opgevraagd nadat men had aangedrongen om deze te bekomen en dat hij dus niet verantwoordelijk is voor de stukken die hij heeft gekregen aangezien men hem dit zo heeft overgemaakt. Verzoeker citeert een onderdeel van de UNHCR richtlijnen en citeert vervolgens informatie van voetnoot 62 en 63 (UK Border Agency, home office, "country of origing information report Sri Lanka", online, UBKA, 18.02.2010, 191).

Verzoeker leidt uit deze informatie af dat men bezwaarlijk kan afleiden dat men enkel Tamils arresteert die een arrestatie bevel hebben gekregen en dat er ook verscheidene categorieën worden gevisieerd zoals onder meer de Tamils die connecties hebben met de LTTE of Tamils die illegaal uit Sri Lanka vertrokken zijn.

Verzoeker beweert dat hij tot één van deze categorieën behoort en hij voert aan dat er geen discussie kan bestaan over het feit dat hij wel degelijk op illegale wijze Sri Lanka verlaten heeft zodat hij minstens

hierdoor alleen al moeilijkheden zal ondervinden en zal gedetineerd worden. Hij meent dan ook dat hij een verhoogd risico loopt om geïnterviewd te worden en dit zou bevestigd worden door objectieve bronnen die de commissaris-generaal zelf gebruikt en men kan dit dan ook volgens verzoeker bezwaarlijk betwisten. Wat betreft zijn reisroute en reismogelijkheid stelt verzoeker dat de reisagent alles heeft geregeld en dat het voor hem onmogelijk is om alle details weer te geven en dat hij door het feit dat hij er zeer jong uitziet makkelijk kon meereizen als kind zonder dat er veel vragen werden gesteld.

Verzoeker stelt dan ook dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd en onzorgvuldig genomen werd. Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en naar het feit dat verzoeker wel degelijk een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer vreest zodat hem de subsidiaire bescherming dient te worden verleend. De bestreden beslissing maakt volgens verzoeker een flagrante schending uit van materiële motiveringsverplichting en het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker wijst er nogmaals op dat er niet wordt getwijfeld aan zijn afkomst uit het Noorden. Hij verwijst naar de algemene ernstige situatie in Sri Lanka en stelt dat er sprake is van een intern conflict. Verzoeker stelt dan ook dat niet alleen de algemene toestand maar ook zijn persoonlijke toestand het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren daar hij vreest slachtoffer te worden van onrechtmatige detentie, moord, verdwijningen. Hij benadrukt dat hij afkomstig is uit het noorden van Sri Lanka en dat er veel gewone burgers zelf in het Noorden en in het Oosten van Sri Lanka dagelijkse slachtoffer worden van deze mensenrechtenschendingen. Verzoeker vreest dat hetzelfde lot hem te wachten staat.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het artikel 3 van het EVRM en hij wijst erop dat de commissaris-generaal duidelijk heeft erkend dat er in Sri Lanka problemen zijn en er sprake is van een intern gewapend conflict in de zin van het subsidiaire beschermingsstatuut.

Verzoeker vraagt dan ook om de bestreden beslissing te willen hervormen en hem het statuut van vluchteling te willen toekennen minstens het subsidiaire beschermingsstatuut en minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 juli 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

In zoverre verzoeker eveneens de schending van het artikel 3 van het EVRM aanvoert wijst verzoeker er op dat het artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdzaak van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelde dat verzoeker zijn asielrelaas niet geloofwaardig is zowel wat betreft de beweerde problemen die verzoeker zou hebben gekend in 2006 omdat hij getuige was van een diefstal en omtrent zijn problemen die hij zou gekend hebben omdat het leger in 2010 te weten kwam dat hij banden had met de LTTE. Er werd tevens geen geloof gehecht aan zijn vluchtroute.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verder kan er worden opgemerkt dat uit het verzoekschrift blijkt dat hij niet akkoord is met de bestreden beslissing en het oordeel van de commissaris-generaal maar dit is uiteraard geen dienstig verweer en verzoeker blijft in gebreke om concrete elementen aan te voeren teneinde de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker zich meermaals beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verder merkt de verwerende partij terecht op in haar nota dat verzoeker in zijn verzoekschrift verklaarde dat hij problemen kreeg en de leden van de EPDP die zijn vee stalen en later omdat hij smokkelde voor de LTTE, terwijl hij tijdens het gehoor benadrukte dat hij slechts in 2007 zijn activiteiten startte voor de LTTE en de diefstal reeds in 2006 zou hebben plaatsgevonden. De Raad ziet eveneens niet in waarom de leden van de EPDP in 2006 vee stalen van hem terwijl hij pas in 2007 activiteiten voor de LTTE heeft opgestart. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van verzoeker.

Wat betreft de verklaringen die verzoeker aflegde aangaande zijn vluchtroute verwijst de Raad vooreerst naar het relevante onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(…)

Ook kan er geen geloof worden gehecht aan de beschrijving van uw vluchtroute. Deze kwam als stereotiep en ongeloofwaardig over. U beweerde via een internationale vlucht gereisd te zijn. U wist echter niet in welk land deze vlucht aankwam en kon hiervan evenmin een bewijs neerleggen (zie

gehoorverslag CGVS p. 5). U beweerde met een vals paspoort gereisd te hebben maar u kende geen enkel inhoudelijk gegeven van dit paspoort, zelfs niet eens de naam (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Daar u echter een internationale vlucht nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, zeker wanneer u de Schengenzone betreedt, mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort verwacht worden. De ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute benadrukt het ongeloofwaardige van uw asielrelaas en is eerder een indicatie dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met eigen paspoort bent gereisd. Indien u zou vertellen dat u met een eigen paspoort uit Sri Lanka kon vertrekken zou dat immers kunnen impliceren dat u niet door de Sri Lankaanse autoriteiten wordt gezocht.
(...)"

De loutere bewering van verzoeker dat hij niet alles in details kan weergeven omdat een smokkelaar alles regelde kan niet worden gevolgd. Immers, van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België. De zwakke verschoningsgrond van verzoeker, met name dat hij door zijn jeugdig uiterlijk makkelijk kon reizen zonder dat men vragen stelde is een zwakke post factum bewering die geenszins afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951. De uiteenzetting van verzoeker dienaangaande is dan ook niet dienstig.

Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst en citeert uit het "Country of origin information report Sri Lanka" van 18 februari 2010 van het "UK Border Agency, Home Office". Op grond van het recenter "Country of Origin Information Report Sri Lanka 2010" van 11 november 2010, (p.195-196), vermeld en geraadpleegd door het CGVS in de nota "Terugkeer van Tamil asielzoekers op de luchthaven van Colombo: Procedures" van 9 december 2010 (stuk 2, landendocumentatie in het administratief dossier) wordt aangenomen dat Sri Lankanen, die gedwongen terugkeren uit het buitenland het voorwerp zijn van een nationaliteitscontrole en een onderzoek naar hun strafrechtelijk verleden door de "Criminal Investigations Department" en afhankelijk van het geval doorverwezen kunnen worden naar de "State intelligence Service" en/of "Terrorist Investigation Department" voor ondervraging. Uit hetzelfde rapport blijkt dat Tamils uit het noorden een "greater scrutiny than others" (eigen vertaling: nauwkeuriger onderzoek dan andere) riskeren en mogelijks meer problemen ondervinden en eventueel aangehouden worden indien zij het voorwerp zijn van een aanhoudingsbevel, een strafregister hebben, connecties hebben met/betrokken zijn bij de LTTE, illegaal vertrokken zijn uit Sri Lanka, betrokken zijn bij de media of een NGO of niet in het bezit zijn van een identiteitskaart of andere documentatie.

In casu werd er reeds vastgesteld dat verzoeker zijn asielrelaas niet geloofwaardig is zodoende hij hoe dan ook niet onder het voormelde voorgeschreven profiel valt. De verwijzing naar dit rapport is in casu niet dienstig.

Volledigheidshalve verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...)

Tot slot dient te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van

*internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart bevestigt louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De dagvaardingen werden hierboven reeds besproken. De documenten in verband met de moord op uw neef hebben geen bewijswaarde inzake uw asielrelaas. Ze tonen immers niet aan dat uw neef zou zijn vermoord omwille van de rechtzaak of omwille van banden met de LTTE.
(...)"*

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS